

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: *Otázka identity a problémy akulturácie chorvátskych emigrantov v štátoch Južného rohu*, str. 99 rkp+přílohy

Autorka práce: Izabela Filipović

Autor posudku: Radek Buben

Autorka si ke své práci vybrala v našem kontextu originální a zajímavé téma, totiž chorvatskou emigraci do Argentiny a Chile, kam se od konce 19. století přesunulo z Balkánu velké množství Chorvatů, kteří ovlivnili tamní společnosti a výrazně se zapojili do života obou výše uvedených států.

Struktura práce je celkem logická, ovšem logika určitým způsobem kulhá u náčrtu vývoje uvedených zemí, který v případě diplomové práce není ani nijak nutným. Zejména oddíly věnované Argentině a Chile zaráží svou nekompatibilitou. Autorka nám celkem zbytečně převypráví vývoj argentinských dějin, ovšem u Chile tak nečiní. V případě této země se věnuje, již logičtěji, přímo chorvatské imigraci do země. Proč máme historický vývoj Argentiny a nikoli Chile?

Co je však horší a v případě magisterské studentky oboru iberoamerikanistika trochu šokující, je fakt, že v případě popisu argentinských dějin se autorka opírá pouze o českou příručku z pera Jiřího Chalupy, napsanou pro laickou a zcela nepoučenou veřejnost. To se studentka během magisterského studia oboru specializovaného na dějiny Latinské Ameriky neseznámila s žádným textem akademické provenience? Nепrostudovala žádnou práci o tématu tak klíčovém pro argentinské dějiny, jakým je evropská migrace do země?

V dalších kapitolách se již kolegyně Filipović věnuje tématu své práce, důkladně, podrobně, s použitím zjevně relevantní literatury. Co však zaráží je malý prostor analýze poválečné migrace, především té, jež se spojila s nejhorším kolaborantským režimem ve válečné Evropě, totiž s ustašovským Chorvatskem. Aktivity těchto lidí, jejich politický vliv a plány, byly velmi důležité. Jméno Ante Paveliće, těžce postřeleného srbským atentátníkem právě v Argentině, se v práci objevuje pouze jednou! Přitom tyto otázky se řešily a řeší, i v debatách o charakteru peronismu.

Nezmínit pak nejslavnějšího Chilana chorvatského původu, Radomira Tomica, to považuji za další nedostatek práce.

Samotné problémy integrace a akulturace nejsou v převážně popisné práci prakticky řešeny, respektive řeší se spíše implicitně, bez jakéhokoli komparativního rámce atd. Zůstávají tak spíše součástí názvu než jádrem textu.

Práci doporučuji k obhajobě. Navrhuji hodnocení **dobře**.